

14.02.2023

Der bliver rykket ved grænserne for, hvad man kan tale om inden for EU's migrationspolitik

Interview i Ræson med Ditte Maria Brasso Sørensen: Der bliver rykket ved grænserne for, hvad man kan tale om inden for EU's migrationspolitik.

Skrevet af

Ditte Brasso Sørensen

📞 +4561101115

✉️ ditte@thinkeuropa.dk

Vi begynder at se lande, som deltager i EU's migrationspolitik, tale om emner, som før har været europæiske tabuer, som fx behandling af asyl i tredjelande, fysisk grænseinfrastruktur og – som foreslået af Østrig – legalisering af push back-operationer.

Interview af Niels Koch-Rasmussen

RÆSON: Hvordan ser flygtningepresset ud for EU i øjeblikket?

BRASSO SØRENSEN: Vi ser en stigning af migration på to ruter: på Vestbalkanruten og over Middelhavet. Hvis man tæller de ukrainske flygtninge, der er kommet til Europa med, står EU i den største flygtningekrise siden Anden Verdenskrig. Der er på et år kommet omkring 4,5 mio. flygtninge til Europa, alene fra Ukraine. I 2015-16 under flygtningekrisen kom der omkring 1,3-1,5 mio. Så på den ene side, hvis man kigger på alle de flygtninge, der kommer til Europa, så er det den største flygtningekrise siden Anden Verdenskrig. Men tæller man ikke Ukraine med, er antallet af ankomster slet ikke i nærheden af den flygtningekrise, vi så i 2015-16.

Man er i Europa presset af flere ting samtidig. Man er presset af det store antal ukrainske flygtninge der særligt har taget ophold i Polen, Tjekkiet, Slovakiet og Tyskland. I forbindelse med Ruslands invasion af Ukraine aktiverede man for første gang Direktivet om Midlertidig Beskyttelse. Direktivet blev lavet efter krigen i Jugoslavien og sigter på at give midlertidig beskyttelse, hvis man igen skulle se en flygtningestrøm, som er koncentreret om en bestemt konflikt.

Oven i det ser vi et stigende antal asylansøgere og migranter, som kommer over de traditionelle migrationsruter. Og sidstnævnte har været stigende det sidste år. Og det er jo, fordi der har været, og det er til stadighed, nogle meget forværrede leveforhold i lande i EU's nærområder – fx Yemen, Syrien og Afghanistan. Og det er jo stadig dem, der udgør en stor del af de folk, der kommer til Europa.

Selvom antallet af ankomster over de traditionelle migrationsruter samlet set ikke når niveauet for 2015-16, er der et højt bekymringsniveau blandt EU's stats- og regeringschefer. En af grundene til det er, at årsagerne, der får folk til at flygte og søge imod Europa, stadig er til stede. Årsager som: et højt konfliktniveau i EU's nærområder, inflation på fødevarer og energi, følgevirkninger af coronakrisen, fx at folk ikke har kunnet bibeholde deres beskæftigelse. Og så er der klimaflygtninge. Særligt hvis du ser på krig og konflikt, ligger der et brandbælte rundt om Europa – fra Rusland, Hviderusland, Ukraine og selvfølgelig ned over Vestbalkan, hvor der er et

højt konfliktniveau. Du har Tunesien og Marokko, som har meget høj inflation, og du har Libyen og Algeriet, der er politisk ustabile og du har en ustabil og højspændt relation til Tyrkiet. Det ligner nærmest situationen i 1914 før Første Verdenskrig, hvor der var latente og aktive konflikter i hele Europas periferi, og det er jo også det, som EU's ledere kigger ind i.

11

Det ligner nærmest situationen i 1914
før Første Verdenskrig, hvor der var latente og aktive konflikter i
hele Europas periferi

Der hører med til historien, at en stigende andel af de folk, der flygter til Europa, ikke vil kunne påkalde international beskyttelse. De er ikke asylberettigede, hvilket vil sige, at det er folk, der skal sendes hjem. Det er folk, der flygter af alle mulige andre grunde. De er ikke forfulgte – de flygter måske, fordi de har svært ved at få et liv til at hænge sammen der, hvor de bor. Så det vil sige, at man har et stort hjemsendelsesproblem i Europa. Og det er også noget, vi ser, EU-Kommissionen begynder at tale om nu.

Og ikke mindst er der det problem, at vi i EU stadig har et system, hvor der dagligt er folk, der dør på vej til Europa. Og den tragedie ligger under det her, folk flygter under nogle meget vanskelige forhold – ikke mindst dem, der flygter over Middelhavet.

Kan man sige, at EU er bedre eller værre stillet ift. at håndtere en migrationskrise, end vi var i 2015?

Vi er ikke kommet meget længere siden flygtningekrisen i 2015-16.

Det, der skete i 2015-16, var, at man havde Dublinaftalen, som stadig er aktiv, og hvor man skal søge asyl og sagen skal behandles i det land, man først kommer til, hvorefter der træffes en afgørelse om hjemsendelse eller asyl. Og den måde at håndtere flygtningestrømme på kollapsede de facto i 2015-16. For det viser sig at være et system, som fungerer, når antallet af ankomster er på et vist niveau. Og når antallet af ankomster bliver for stort, kollapser systemet, fordi det bliver for stort et pres på de EU-lande, der har ydre grænser.

En konsekvens af flygtningekrisen i 2015-2016, var at der kom større fokus på beskyttelsen af EU's ydre grænse – det vil sige registrering, overvågning af grænsen, ansættelse af mere personale og styrkelse af Frontex. Ligesom man styrkede samarbejdet med tredjelande omkring migration. Der er både de aftaler, som har fået stor bevågenhed – fx aftalen med Erdogan, der hjælper med at håndtere en del af migrationspresset ved at tilbageholde flygtninge i Tyrkiet. Men man styrkede også løbende samarbejde med myndigheder i lande, der ligger op til Middelhavet, med fokus på fx at styrke deres grænseværn, så de får stoppet folk, inden de krydser havet.

Udover at forsøge at styrke beskyttelsen af Unionens ydre grænser, har man også forsøgt sig med at introducere en ny solidaritetsmekanisme, der har til formål at lette presset på de europæiske stater der modtager flest flygtninge. I 2020 stillede EU-Kommissionen et forslag om en ny Pagt for Migration og Asyl, der sigter på at introducerer en større grad af solidaritet, således at man i stedet for at pålægge ansvaret grænsestaterne supplerer dette med en bindende omfordelingsmekanisme, således at arbejdet med de folk, der ankommer til Europa, fordeles bedre mellem medlemsstaterne. Solidaritetsmekanismen, som den er forslået, lægger op til, at man både kan omfordele flygtninge, der ankommer til Europa, men også at man kan udvise solidaritet, fx ved at give pengene til et modtagerland eller overtage hjemsendelsesansvaret. Så det er ikke nødvendigvis, at man vil tage 100 flygtninge fra Italien og flyve dem til Frankrig. Det kan være omfordeling på andre måder.

Men det er man ikke kommet længere med, og det er den helt store knast. Det, man er kommet videre med, er det, man kalder den frivillige solidaritetsmekanisme, som er et meget mindre program, hvor medlemslande kan byde ind og sige, at vi vil gerne hjælpe med fx at tage imod flygtninge fra lande der oplevet et stort pres, men man er ikke bundet til det.

11 Vi er ikke kommet meget længere siden flygtningekrisen i 2015-

16

Hvordan fungerer de mekanismer, som du beskriver her, i forhold til den situation, vi ser på den vestlige Balkanrute, hvor der i øjeblikket kommer flest flygtninge ind?

Altså den frivillige solidaritetsmekanisme er etableret, men det er et meget skrøbeligt system. Det er både et meget lille system og et system, som har vist sig hurtigt at blive politiseret, som vi fx så i striden mellem Italien og Frankrig, hvor Frankrig som modsvar på, at Italien ikke ville lade et NGO-skib komme i havn, afviste at tage imod de flygtninge, de tidligere havde sagt, de ville tage imod. Der er blevet flyttet lidt over 100 mennesker i alt. Så pointen er, at det ikke har haft nogen stor effekt.

Der kan godt være en tendens til sådan et 'corona-halleluja' omkring EU – en fortælling om, at EU udviser handlekraft, når det virkelig gælder, som vi så det under pandemien, hvor vi købte vaccinerne, og hvor medlemsstaterne slår sig sammen og løser de opgaver der skal løses. Og den fortælling er også delvis rigtig. Men jeg synes, man mangler at pege på, at der er nogle kriser, der er mere solidaritetsfremmende end andre.

Det, som gjorde EU's håndtering af coronakrisen helt exceptionelt solidaritetsbefordrende, var, at det ikke var nogens skyld, og at det kunne ramme alle. Migrationskrisen er i sagens natur heller ikke nogens skyld – folk kommer udefra. Men den er asymmetrisk, fordi man har lavet et politisk og regulativt system, der gør den asymmetrisk. Hvis man ikke havde Dublinaftalen, var der ikke nogen naturlov om, at folk ville blive i Ungarn, når de kom ind over Bulgarien eller Rumænien – de ville faktisk nok gå videre. Og så længe krisen er asymmetrisk, har du en række lande, dem som ligger i nord og vest, som har en anderledes interesse i de her spørgsmål, end de lande, der ligger syd på.

Hvis du skal tage nogle hovedpunkter: Hvordan har EU's håndtering af her spørgsmål ændret sig fra situationen før 2015-16 og til nu?

Der er to nedslagspunkter.

I det hele taget har man før 2015 haft et nogenlunde velfungerende system med Dublinaftalen. Efter 2015-16 kommer der så to erfaringer ud af det: På den ene side tror jeg, at man bliver bevidst om, at grundideen i Dublinaftalen ikke er omkostningsfri, og at der i stigende grad kommer en konflikt mellem de sydlige lande i EU og resten.

På den anden side at styrket grænsekontrol er nødvendigt. Og det er måske en løbende udvikling, hvor der indfinder sig en stigende erkendelse af, at antallet af mennesker, der flytter sig mod EU, er og vil forblive blive stort. Vi kan i EU ikke absorbere alle migranter. Og der får man så det, som vi også ser EU-Kommissionen

lægge op til på sidste uges topmøde: Grænsesikring og samarbejde med tredjelande om hjemsendelse.

11

Senest har vi set EU- Kommissionen begynde at koble migration og arbejdskraft – altså at understrege, at der er behov for en tilstrømning.

Senest har vi set EU-Kommissionen begynde at koble migration og arbejdskraft – altså at understrege, at der er behov for en tilstrømning. Det er ikke for at sige, at dem, der flygter, skal være arbejdskraft, men at sige, at vi skal styrke de legale veje ind i Europa. Fordi en delmængde af de mennesker, som lige nu søger hertil på irregulær vis, har vi faktisk behov for kommer hertil legalt sådan, at vi ikke skal bøvle med dem i vores flygtningeadministration, og de i stedet får direkte adgang til vores arbejdsmarked. Det skyldes, at man står i en demografisk udvikling i Europa, hvor der simpelthen ikke er arbejdskraft nok.

Vi mangler i Europa en langsigtet løsning på problemet med manglende arbejdskraft. Før har vi løst problemet med arbejdskraft i fx Danmark ved at source det fra øst til vest, men det, vi begynder at se nu, er, at der er meget lav arbejdsløshed i Østeuropa. Og grundlæggende kan du så kigge ind i en demografisk udvikling i Europa, hvor vi om 50 år ikke rigtig kan få sundhedsydelserne til at løbe rundt.

Og tror du, at det kommer til at påvirke EU's migrationspolitik, at man tænker det parameter ind?

Ikke forstået på den måde at man begynder at lave sin migrationsregulering om – det kan ligge et andet sted i lovgivningskomplekset – men forstået på den måde, at man måske har en større åbenhed for at tænke i, hvordan vi styrer de legale veje ind i Europa. Hvordan det kunne blive nemmere at få ophold i Europa, og hvordan vi sikrer, at når folk har fået opholdstilladelse, så må de gerne flytte, og de får bedre muligheder for at blive hvis de står mellem jobs, osv. At man prøver at tage rigiditeten lidt ud af reglerne om opholdstilladelse, så man gør det til et mere attraktivt sted som arbejdskraft.

Pointen er jo, at der er nogle af de mennesker, som flytter til Europa, som hellere vil komme til som arbejdskraft end de vil sidde på en gummi båd over Middelhavet. De

vil hellere have en flyver betalt af deres fremtidige europæiske arbejdsgiver.

Man fristes til at spørge, hvorfor det ikke har været et parameter før?

Måske fordi man i stigende grad er begyndt at kigge på mangel på arbejdskraft som et systemisk problem på tværs af EU-landene. Hvis vi vil opretholde et fungerende sundhedssystem og komme i mål med den grønne omstilling på en kort årrække – så er der ikke de nødvendige hænder. Og hvad gør vi ved det?

Lad os vende tilbage til den nuværende situation. Hanne Beirens, som er ekspert i EU's asylpolitik, [har for nyligt udtalt](#), at der har indfundet sig en krisestemning i EU. Med klimakrise, fødevarekrisen, politisk ustabilitet i en række lande som Iran og Afghanistan fremadrettet, hvad er så din opfattelse af stemningen i EU, hvad angår flygtningesituationen?

Kombinationen af et stigende generelt flygtningepres og de mange ukrainske flygtninge gør, at flere EU-lande nu står i en situation, hvor de har modtaget flere asylansøgere end i 2015-16. Det har været en øjenåbner for folk. Det er ikke rigtig kommet til Danmark, men Tyskland, Østrig, Holland og Cypern har i den grad været med til at rejse problematikken i EU. De har så lidt forskellige ideer om, hvad man skal gøre. Men en ting er, at det nu står højt på den politiske dagsorden og har stor bevågenhed.

11

Kombinationen af et stigende generelt flygtningepres og de mange ukrainske flygtninge gør, at flere EU-lande nu står i en situation, hvor de har modtaget flere asylansøgere end i 2015-16.

Man begynder at rykke ved nogle hegnspæle i EU's migrationspolitik, som man simpelthen ikke har villet tale om før. Vi begynder at se lande, som deltager i EU's migrationspolitik – Danmark har jo et forbehold, som holder os ude af det her – tale om emner, som før har været europæiske tabuer, som fx behandling af asyl i tredjelande, fysisk grænseinfrastruktur og – som foreslået af Østrig, som jo er hardlinere på det her spørgsmål – legalisering af push back-operationer, altså at man skubber migranter tilbage over grænsen. Så vi begynder at se, at der bliver rykket ved grænserne for, hvad man kan tale om inden for EU's migrationspolitik.

Og det hører med til den fortælling, at hvis du kigger på en graf over presset på de europæiske asylsystemer, så har man stadig ikke formået at få nedbragt den pukkel, man fik fra 2015-16. Så du har et system i de fleste europæiske lande, som ikke kan klare, at der kommer flere, fordi man i forvejen er overbebyrdet. Og man er jo også begyndt at høre de her forfærdelige tragiske historier fra europæiske flygtningelejre, hvor folk bor under kummerlige vilkår, fordi man er på maksimal kapacitet. Så der skal faktisk ikke så meget mere til. Det er jo det forfærdelige.

Og hvorfor er det ikke noget, vi diskuterer mere herhjemme?

I forhold til andre europæiske lande modtager Danmark ikke særligt mange flygtninge – heller ikke ukrainere for den sags skyld. Danmark har taget, hvad der svarer til cirka 0,6 procent af landets befolkning i flygtninge fra Ukraine, og hvis du kigger på Polen og Tjekkiet er vi oppe på fire procent. Det er nogle helt andre proportioner.

Det fylder jo helt naturligt meget mere i de landes mediebilleder, hvor de oplever mennesker, der dør, hvor der er ukrainske flygtninge i gadebilledet, og hvor de oplever et større pres på de sociale systemer, der er mange ukrainske børn i skolen osv. Det er relativt få danskere, der har den oplevelse i hverdagen.

Du nævner hardlinere som Østrig, og hvordan Tyskland og Holland kommer med deres egne løsningsforslag internt i EU. Kommer der overhovedet en samlet løsningsmodel på europæisk niveau?

Jeg tror, at den samlede løsningsmodel indtil videre består af to kasser. Den ene er beskyttelse af den ydre grænse, herunder fx flere midler til Frontex, flere midler til overvågningen osv.

Og den anden er at køre videre i forhandlingerne af den solidaritetsmekanisme, der ligger i Pagten for Migration og Asyl. Jeg har ikke set noget i hverken sol, måne eller stjerne, der tyder på, at man kommer i hus med det, men EU-Kommissionen har ikke opgivet idéen, og den bliver fortsat skubbet frem. Min vurdering er, at det er svært at løse nogen migrationskrise, hvis du ikke kommer i mål med den. For nu har man jo forsøgt at beskytte EU's ydre grænse de sidste mange år, og det fungerer sikkert i en vis udstrækning. Det er jo kontrafaktisk at spå om, hvordan det ville se ud, hvis der ikke var beskyttelse – det har sikkert en effekt, men det har jo ikke haft nok effekt. Og jeg har svært ved at forestille mig, at du kan komme til et punkt, hvor du beskytter EU's ydre grænse tilstrækkeligt til, at du løser problemet – altså tilstrækkeligt til, at du holder folk ude.

At modtagecentre har sneget sig ind som en mainstream politisk position i EU, er et nybrud, vi har set tage form indenfor de sidste år.

Men har svaret fra EU indtil videre ikke været Frontex og stigende patruljering af EU's ydre grænse?

Det tror jeg, du vil se fortsætte. Du vil se EU skubbe til grænserne for den kasse – altså grænserne for hvor meget man kan putte i den kasse – og det er jo der, hvor man ser nogle af de her nye tiltag, som fx om man må bruge EU's midler til at finansiere hegn. Det er den store diskussion nu, og der siger EU-Kommissionen nej. Det står medlemsstaterne frit for at beskytte deres egen grænse, men EU er i sin selvforståelse ikke en institution, der bygger en mur omkring sig selv. Men samtidig afviste EU's stats- og regeringschefer det ikke ved deres sidste topmøde i februar.

Så er der den anden diskussion, om vi kan lave modtagecentre og fx flytte behandlingen af asylansøgere udenfor EU's grænse. Og det er meget store hegnspele, der bliver flyttet, når man ser, at så stor en gruppe som fx Kristendemokraterne i EU går ud og siger, at det er deres position, og at det er det, man skal gøre.

Tror du, at modtagecentre bliver en del af løsningsmodellen?

Det hører med til fortællingen, at med at lave modtagecentre uden for EU har været et europæisk tabu – et europæisk no-go. Så kan det godt være, der har været enkelte pip omkring modtagecentre, men det, at det har sneget sig ind som en mainstream politisk position i EU, er et nybrud, vi har set tage form indenfor de sidste år. Og det er man jo fra dansk side glad for.

Min holdning er, at det har jo hele tiden være nonsens at tale om et dansk modtagecenter, for der er jo ikke nogen, der flygter for at komme til Danmark. De flygter, fordi de flygter fra noget dårligt, og så flygter de til Europa, fordi de tænker, at det er bedre. Så det eneste, et eventuelt dansk modtagecenter hjælper på, er, at når flygtninge kommer op gennem Europa og Nordtyskland, så vil de ikke dreje ind i Danmark. Så derfor har det jo skabt konflikter i Europa, at Danmark er gået enegang på den.

Det er jo både rigtigt, at man står over for et humanitært problem omkring Middelhavet, men det er også rigtigt, at et stigende migrationspres fremkalder nationale politiske konflikter i medlemsstaterne. Så det har både en humanitær klang af, at man ikke skal have folk til at drukne i Middelhavet, og så er migration et svært område for europæiske regeringer af håndtere og derfor noget, man gerne vil vise, at man har et resolut svar på.

Det er voldsomt farligt for flygtninge at krydse Middelhavet, det er forfærdeligt, og man skal selvfølgelig forsøge at stoppe det. Men jeg synes ikke, at man skal gøre sig blind for, at når folk flygter fra Syrien eller Etiopien, så er det ikke en ufarlig rejse, indtil man når Tunesien, hvor det så først bliver farligt. Det er ikke en charterferie at krydse Saharaørkenen. Pointen er, at den humanitære også ligger andre steder end i Middelhavet.

11

Det eneste, et eventuelt dansk modtagecenter hjælper på, er, at når flygtninge kommer op gennem Europa og Nordtyskland, så vil de ikke dreje ind i Danmark. Så derfor har det jo skabt konflikter i Europa, at Danmark er gået enegang på den.

Så EU's ansvar rækker også ud over Middelhavet?

Det, jeg mener, er, at man har jo gjort det til en humanitær dagsorden, at problemet er, at folk drukner i Middelhavet, så hvis vi nu flytter modtagecenteret ned på den anden side af Middelhavet, så drukner folk ikke, og så er problemet løst. Det er forfærdeligt, at folk drukner i Middelhavet. Men spørgsmålet er, om det ikke er – hvis man må være lidt polemisk – en lille smule mere forfærdeligt for Europa, at folk drukner i Middelhavet, fordi de skyller op på cypriotiske, græske og italienske strande?

Folk dør også, når de krydser Sahara, og det problem har du ikke løst ved, at modtagecenteret ligger i Tunis. Nogle af problemerne er jo desværre så systemiske, at de kun kan løses ved det lange seje stræk, som er at få løftet levestandarden i de områder, som folk flygter fra, og derved fjerne årsagerne til at folk flygter.

Så du tror ikke på modellen med modtagecentre?

Spørgsmålet er, hvad du mener, når du spørger, om jeg tror på det? Tror jeg på, at det kan tage forretningsmodellen ud af de menneskesmugleres forretning, der handler om at fragte folk i gummibåde over Middelhavet? Det tror jeg godt, det kunne. Tror jeg, at det kunne gøre det nemmere at håndtere nogle af de her politiske diskussioner i Europa, hvis man får dem flyttet derned? Det tror jeg også, det kunne. Men løser det alt? Nej.

Og så er det også et skifte i EU's selvforståelse, som historisk set har været, at vi er det rigeste sted på kloden, og hvis folk har brug for beskyttelse, kan de komme til os. Det er en anden fortælling at sige, at vi er det rigeste sted, og hvis folk har brug for beskyttelse, sender vi dem til Rwanda. Og det kan godt være, at det er det rigtige at gøre, for man kan se, at en masse mennesker, der ikke har brug for beskyttelse, flytter alligevel mod Europa, og det prøver man selvfølgelig at ændre incitamentstrukturen i.

Men jeg synes, at man skal se nuanceret på det. Den humanitære dagsorden om Middelhavet får lov at stå meget alene i forhold til, hvor slemt det er at flygte fra Kabul til Middelhavskysten.

Hvis man skal være lidt pessimistisk: Med de tiltagende kriser, der udgør 'drivers' for flygtningestrømme, og hvad, der hidtil grundet europæiske uenigheder har været løsningsmodellen i form af Frontex, kommer vi så ikke til at se en mere militaristisk og hårdhændet håndhævelse af Europas grænser?

Det tror jeg også.

Bliver Frontex eller Fort Europa så den bærende løsning?

Det bærende element i beskyttelsen af EU's grænser er medlemsstaternes grænsepatruljering. Det er primært medlemsstaterne, der står for det. Frontex er et lille agentur oven på det. Men ja, jeg tror, at vi kigger ind i nogle år, hvor man forsøger at styrke medlemsstaternes grænsekontrol og med Frontex oven på det som en hjælpeinstans.

Samtidig med at man vil forsøge at lave flere aftaler med tredjelande uden for EU. Man skal huske, at EU jo også hele tiden laver andre ting. Man giver udviklingsbistand, og man har naboskabspolitikken. Så EU gør også andre ting, så mennesker får det bedre, får bedre skoler og sundhedssystemer. Man skal passe på med bare at sige, at EU's eneste tiltag er at bygge en grænsemur.

Men spørgsmålet er, om det ikke er – hvis man må være lidt polemisk – en lille smule mere forfærdeligt for Europa, at folk drukner i Middelhavet, fordi de skyller op på cypriotiske, græske og italienske strande.

Vi kommer til at se mere grænsebeskyttelse, men man skal huske på, at vi også hele tiden gør det andet. Og det har vi brug for at tale frem i en politisk debat, for det er jo det, der skal til. Folk bliver jo ved med at flytte sig fra Pakistan, Syrien og Yemen, hvis der ikke er til at leve der. EU er blandt de største globale bidragsydere på udviklingsbistand.

Vi står i en tid med, hvad mangler kalder en polykrise: klimakrise, energikrise, økonomisk krise og inflation, en handelspolitisk krise samt coronakrisen, som vi endnu ikke ved, om helt er slut. Samtidig står vi også et sted med en idealistisk vækkelse i udenrigspolitikken, hvor vi måske ikke er så villige til at samarbejde med Erdogan – og omvendt? Står vi ikke i en exceptionel dårlig situation rent historisk til at håndtere en ny flygtningerise?

Jeg tror, at det ville være en mere ædruelig analyse at sige, at der har nok været en idealistisk vækkelse – hårdt mod hårdt, når det kommer til autokratier – men det er jo så sket parallelt med en realpolitisk vækkelse. At vi ikke vil have gas fra Rusland mere, er jo både idealistisk, fordi de har invaderet Ukraine, og derfor trækker vi strengen, men så køber vi gas fra Qatar og Saudi-Arabien. Og det er jo realpolitik.

Men der er nok at tage sig til. Ville migrationskrisen komme på et dårligt tidspunkt, hvis den kom nu? Ja. Og det er jo også derfor man forsøger at sige nu, at nu vil man give nogle flere penge til grænsevagter osv. Det er for at undgå en migrationskrise oven på alle de andre kriser.

Og det er jo også en effekt af, at der er et stigende pres og et stigende antal asylansøgere, og at krigen i Ukraine er trukket ud, og ukrainerne stadig er i Europa. Der var i starten en fortælling om, at de ukrainere, man bød velkommen, hurtigt ville tage hjem igen. Men mange af dem opholder sig jo stadigvæk i Europa, og det er et ressourcetræk, som også er nødvendigt for at give dem den beskyttelse, vi har forpligtet os til. Så der er mange regninger at skulle betale lige nu, og derfor forsøger man at forskanse sig for en krise mere. Læg dertil, at det her er en slags krise, som

skaber systemiske konfliktlinjer mellem EU-staterne. Ruslands invasion af Ukraine har i den forstand indtil videre været "håndterbar", da man har kunne stå sammen i Europa.

Men fordi reguleringen i EU skaber et asymmetrisk migrationspres, skaber det nogle skillelinjer. Og hvis der er noget, man i Europa ikke har behov for lige nu, så er det det.

11

Men fordi reguleringen i EU skaber et asymmetrisk migrationspres, skaber det nogle skillelinjer. Og hvis der er noget, man i Europa ikke har behov for lige nu, så er det det

Interview med Ditte Maria Brasso Sørensen i Ræson